

גמ"ר 6236/09/14 - מדינת ישראל- פמ"מ נגד בנימין פרבשטיין

16 פברואר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
גמ"ר 6236-09-14 מדינת ישראל נ' פרבשטיין

פרק 06/00000996/13

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל- פמ"מ

נגד
הנאשם בנימין פרבשטיין

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד מיכאל סטופ

ב"כ הנאשם/ת - עו"ד שי גלעד

הנאשם/ת - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות, בגרימת מותו ברשלנות של מראי ז"ל, יליד 1925 (להלן: "המנוח") בתאונת דרכים.

הנאשם נהג ביום 5.5.12 ברכב פרטי, ברחוב קרמיניאן בנתניה מכיוון מערב למזרח, לעבר צומת הרחובות קרמיניאן - אוסישקין. בטרם פנה הנאשם לרחוב אוסישקין, עצר הנאשם את רכבו ברח' קרמיניאן בקו הצומת. לאחר העצירה, החל בפניה שמאלה לרחוב אוסישקין, כשהוא מבחין במנוח בעת חצייתו את הכביש שלא במעבר חציה (מימין לשמאל ביחס לנאשם). לאחר שהמנוח חצה כ-5.6 מטרים מהכביש ברחוב אוסישקין (שרוחבו הכולל הוא 7.7 מ'), פגע בו הנאשם באמצעות הכנף השמאלית הקדמית של הרכב.

כתוצאה מן התאונה, נפל המנוח על הכביש, נחבל ברגלו השמאלית בה זוהו מספר שברים ובמצחו, והוא הובהל אל בית החולים "לניאדו" בנתניה שם אושפז. ביום 2.9.12 נפטר המנוח.

עמוד 1

טיעוני המאשימה לעונש

בראשית דבריו, ביקש הפרקליט להגיש לבית המשפט מכתב שנכתב על ידי בני משפחתו של המנוח שנבצר מהם להגיע לדיון. הסנגור סרב להגשה וטען כי לא יתאפשר לו לחקור את הכותבים וכי המכתב לא הומצא לו מבעוד מועד.

לגופם של דברים ציין הפרקליט, כי הנאשם הבחין במנוח חוצה את הכביש ואף ידע לתאר את אופן הליכתו. אולם לאחר שהמנוח חלף על פני רכבו, הנאשם לא תר במבטו אחר המנוח, דבר שהביא לקרות התאונה.

הפרקליט ציין, כי אמנם קיימת רשלנות תורמת למנוח בכך שלא חצה את הכביש במעבר חצייה, אולם לא מדובר באלמנט ההפתעה, דוגמת ילד המתפרץ לכביש. כאן, הנאשם הבחין במנוח חוצה את הכביש והיה מודע לסכנה.

באשר למתחם הענישה, המאשימה ציינה כי הרשלנות בתיק אינה רשלנות גבוהה והפנתה לפסיקה בנסיבות דומות:

רע"פ 6926/13 **מיטלמלולנריאן נ' מדינת ישראל** - נאשמת שרכבה על קטנוע ופגעה בהולך רגל קשיש אשר חצה את הכביש שלא במעבר חציה. בתיק זה, הנאשמת הורשעה לאחר שהודתה במיוחס לה בכתב האישום ובית המשפט התחשב בנסיבותיה האישיות הקשות: גרושה ואם לילדה בת 4 אשר אביה אינו מוכן לקבלה למשמורתו. בתיק זה, גזר בית המשפט לתעבורה עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל ו-12 שנות פסילה. ערעור לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

רע"פ 7214/13 **שרה הרשנסון נ' מדינת ישראל** - נאשמת אשר נהגה ברכב פרטי ופגעה בהולך רגל קשיש שחצה את הכביש שלא במעבר חציה. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות ונגזרו עליה עשרה חודשי מאסר ועשר שנות פסילה. בערעור לבית המשפט המחוזי, הופחת עונש המאסר, בהסכמת המאשימה, לשמונה חודשים. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, נדחתה.

עפ"ת 24573-05-13, **נדב פטר נ' מדינת ישראל** - שם חצתה המנוחה את הכביש במעבר חציה, אך רשלנותה התורמת היתה בכך שלא הביטה לכביש טרם החלה בחצייתו. בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשמת 15 חודשי מאסר ו-13 וחצי שנות פסילה. ערעור אשר הוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

עפ"ת 36709-01-15, **אבו רמילה נ' מדינת ישראל** - בתיק זה הורשעו שני נהגים בגרימת מותו של נוסע שישב לצידו של אחד מהם. בית המשפט לתעבורה גזר, בשל הרשלנות התורמת של האחד על השני, 6 חודשי מאסר, כאשר חציים לריצוי מאחורי סורג ובריאח וחציים לריצוי בעבודות שירות ו-10 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשם של הנאשמים וקבע כי המאסר ירוצה מאחורי סורג ובריאח.

לאור כך, טענה המאשימה, כי מתחם הענישה הראוי הינו בין 8 חודשי מאסר ל-18.

הפרקליט ציין כי הנאשם נוהג בישראל משנת 2009 ולחובתו עבירת בודדת של סטייה מנתיב. הנאשם נעדר עבר פלילי והמאשימה עתרה לגזור על הנאשם מאסר לתקופה של 12 חודשים ולפחות עשר שנות פסילה וזאת נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, פרק הזמן שחלף מאז התאונה והרשלנות התורמת.

כן עתרה המאשימה לפיצוי כספי למשפחת המנוח.

טיעוני ההגנה לעונש

ההגנה ציינה כי אין מחלוקת שהנאשם פנה שמאלה לרחוב אוסישקין, עת חצה המנוח את הכביש. הנאשם הבחין במנוח ועצר או האט את נסיעתו עד כדי מהירות אפסית, כדי לאפשר למנוח לחצות את הכביש. בהתחשב בכך, ברשלנותו התורמת של המנוח ובעובדה כי רשלנות הנאשם הינה "**רגעית שברגעית**", ביקשה ההגנה לקבוע כי רמת הרשלנות המיוחסת לנאשם היא מן הנמוכות ביותר.

בנסיבות אלו, של רשלנות נמוכה ביותר וכן רשלנות תורמת של הנאשם, סבורה ההגנה, כי מתחם הענישה הינו בין 4 חודשי מאסר ל-8 חודשים. ההגנה ביקשה מבית המשפט לחרוג לקולא מהמתחם והפנתה לפסיקה:

עפ"ת 42557-11-12, **יעקב ניסים נ' מדינת ישראל** - הנאשם נהג בטרקטור באתר בניה, נסע לאחור, מבלי שוידא כי השטח פנוי, ופגע במנוח. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות ובית המשפט לתעבורה גזר עליו 18 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט המחוזי התחשב, במסגרת הערעור, בעובדה שהמנוח היה הממונה על הבטיחות באתר, כאשר הוא עצמו הורה לנאשם לנסוע לאחור. המנוח הלך אל מאחורי הטרקטור על אף שידע שהטרקטור עומד לנסוע לאחור. בנסיבות אלו, העמיד בית המשפט המחוזי את עונש המאסר על שישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

גמ"ר 211-03-14, **מדינת ישראל נ' עפר גואטה** - הנאשם הורשע, לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון, בגרימת מותו של רוכב קטנוע שחצה את הצומת בה עבר הנאשם, כאשר בכיוון נסיעתו אור אדום. בתיק זה המאשימה עתרה לצו של"צ, פסילה קצרה מפסילת המינימום ופיצוי. בית המשפט גזר על הנאשם 30 חודשי פסילה, 200 שעות של"צ ופיצוי למשפחת המנוח.

גמ"ר 2761-11-08, **מדינת ישראל נ' פנחס אזרזר** - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בגרימת מותו של רוכב אופנוע לאחר שחסם את דרכו בעת שפנה שמאלה לצומת. בית המשפט קבע כי לנאשם רשלנות נמוכה, מאחר שהחל נסיעתו מעצירה מוחלטת, וחסם באופן חלקי בלבד, את דרכו של המנוח. כן התחשב בית המשפט באופי הנהיגה של המנוח, שנהג במהירות שאינה נמוכה. בית המשפט גזר על הנאשם ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, טענה ההגנה, כי הנאשם בן שבעים, עלה מרוסיה לפני כשמונה שנים ועד היום לא התערה בחברה הישראלית ואף אינו דובר את השפה העברית. מצבו הכלכלי קשה, הוא מתקיים מקצבת זקנה ומתגורר בדירה אחת עם אשתו, בנו ומשפחתו.

הסניגור הצביע על מצבו הרפואי של הנאשם וציין כי הוא סובל מסכרת, הפרעות בקצב הלב ובעיות ברגליים.

לאור האמור, הסניגור סבר, כי העונש הראוי הינו צו של"צ וביקש להמנע מהשתת פיצוי למשפחת המנוח נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן סקר את נסיבות חיי הנאשם מהן עולה כי הנאשם בן 70, יליד ברית המועצות. הנאשם דיווח על בעיות

בריאות שונות אך מסר כי מטופל תרופתית וכי מצבו התפקודי היומיומי תקין. הנאשם עבד כרופא וכמנהל מחלקות שונות ופרש לגמלאות עוד טרם עלייתו ארצה.

שירות המבחן ציין, כי בשיחות עם הנאשם בלטה עמדתו הנוקשה בכל הקשור להתייחסותו לאחריותו למות המנוח וניכר כי הנאשם סבור כי אינו אחראי למוות. שירות המבחן מצא כי הגורמים להישנות הסיכון נמוכים, לאור עמדותיו וערכיו של הנאשם.

נוכח תפיסתו את אחריותו ומנגנוני ההגנה הנוקשים שתוארו, לא מצא שירות המבחן להמליץ על מעורבות טיפולית. בעניין הענישה סבר שירות המבחן, כי נוכח גילו של הנאשם, נתוני אישיותו, מצבו הרגשי הירוד וגורמי התמיכה בחייו, הטלת עונש מאסר בפועל עלולה לגרום לנסיגה משמעותית במצבו הרגשי. לפיכך, סבר שירות המבחן כי יש לשקול עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. שירות המבחן הוסיף, כי במידה ויגזר דינו של הנאשם לעונש מאסר לריצוי בפועל, הוא ממליץ כי תחילת ריצוי העונש תדחה לתקופה בת חודשיים בכדי לאפשר לנאשם לעבור מיון מוקדם בשב"ס.

דין והכרעה

במסגרת השיקולים לגזירת הדין העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, והוא היחס ההולם בין חומרת מעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. כאשר מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור באמצעות ענישה, על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו ביטחון הציבור.

מתחם הענישה

כללים מנחים באשר לענישה הראויה, בעבירה בה קופחו חיי אדם בשל רשלנות, נקבעו על ידי כבוד השופט הנדל בע"פ 6755/09 אלמוג נ' מדינת ישראל (להלן: "פסק דין אלמוג"):

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בהתאם לכלל הראשון בפסק הדין אלמוג, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות גזירת עונש חמור, הכולל פסילה בפועל לתקופה הולמת ומאסר בפועל. כאשר בהתאם לכלל השני, הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

יישום הכלל השלישי שבפס"ד אלמוג מעלה, כי בקביעת מתחם הענישה יש להתחשב ברשלנותו הנמוכה של הנאשם כפי

שנקבע בהכרעת הדין. הנאשם החל נסיעתו מעצירה, נסע באיטיות, הבחין במנוח שחצה את הכביש, ואפשר לו את זכות הקדימה, אולם באופן חלקי בלבד. כאן אציין, שאין דומות הנסיבות לנסיבות אשר הוצגו בפסיקה אותה המציאה המאשימה בתמיכה לטענותיה, בהם רשלנות הנאשמים היתה גבוהה יותר. אכן, למנוח רשלנות תורמת לגרם התאונה יש להתחשב בכך. המנוח חצה את הכביש שלא במעבר חציה. אך אין המדובר בהתפרצות פתאומית לכביש או בריצה ואף אין המדובר בכביש מהיר או במקום בו לא ציפה הנאשם להולכי רגל.

מאידך, אף לא ניתן להסתמך על פסקי הדין אותם הביאה ההגנה לתמיכה בטענותיה: בעפ"ת 42557-11-12, יעקב ניסים נ' מדינת ישראל, נקבעה רשלנות גבוהה למנוח אשר היה הממונה על הבטיחות באתר והוא עצמו הורה לנאשם לנסוע לאחור. בגמ"ר 211-03-14, מדינת ישראל נ' עפר גואטה, הוגבל בית המשפט בעתירת המאשימה לצו של"צ בלבד נוכח רשלנות תורמת גבוהה במיוחד של המנוח (חצה את הצומת באור אדום) וכן נוכח נסיבות נוספות שלא באו בענייננו: **"הנאשם מישיר מבט לעבר משפחת המנוח ולעבר ביהמ"ש. הוא לוקח אחריות מלאה על חלקו בתאונה, הדבר נעשה טרם שמיעת הראיות" וכן "... הפנה לתסקיר שירות המבחן החיובי ביותר המלמד כי ישנה נטילת אחריות מרבית, אפשר לומר אפילו הלקאה עצמית. מדובר באדם נורמטיבי נטול עבר פלילי רב פעלים ורב חסד."** ובגמ"ר 2761-11-08, מדינת ישראל נ' פנחס אזרזר בו נקבעה רשלנות נמוכה לנאשם שהחל נסיעתו מעצירה מוחלטת וחסם, באופן חלקי בלבד, את דרכו של המנוח אל מול רשלנות המנוח שאינה נמוכה.

לאור האמור, אני סבורה כי הן מתחם הענישה שהציגה התביעה והן מתחם הענישה שהציגה ההגנה, אינם מתאימים במקרה דנן (באשר למתחם אותו הציגה ההגנה אעיר, כי אין הרף התחתון של מתחם ענישה יכול להיות נמוך מעונש המינימום הקבוע בחוק). לאחר שקבעתי כי רשלנותו של הנאשם נמוכה, התחשבתי ברשלנותו התורמת של הולך הרגל, ולאחר שנתתי משקל לטיפול הרפואי שניתן למנוח אם כי לא נותק הקשר הסיבתי בין התאונה למוות, הנני קובעת כי מתחם הענישה הראוי הינו בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשים.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה

בקביעת הענישה ההולמת בתוך מתחם הענישה, על בית המשפט לתת דעתו לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה.

עיון בתסקיר שירות המבחן מעלה כי הנאשם הינו אזרח נורמטיבי, אשר בשמונה שנות נהיגתו בארץ צבר לחובתו עבירה אחת בלבד מסוג ברירת משפט ואף עברו הפלילי ללא רבב. כן יש להתחשב לקולא בגילו המבוגר של הנאשם, במצבו הכלכלי והבריאותי.

עם זאת, לא נעלמה מעיניי, היעדר האמפטיה למנוח ולמשפחתו, הן בניהול ההליך, הן כפי שהשתקף מתסקיר שירות המבחן והן בשיא לכך, כאשר ההגנה לא הסכימה להביט במכתב אשר כתבו בני משפחת המנוח, המהווה להם נחמה פורתא ובה הם שופכים, ככל הנראה ובהתאם לדברי הפרקליט, אור על דמותו של המנוח.

הנאשם אף לא ייחנה מ"הנחת הודיה" (ראה רע"פ 5094/12 מוחמד חטיב נ' מדינת ישראל).

בנוסף, אף לא ראיתי לנכון להעמיד את עונשו של הנאשם בקצהו התחתון של המתחם, בעבודות שירות. ויפים לעניין זה דברי בית המשפט המחוזי בעפ"ת 36709-01-15, **אבו רמילה נ' מדינת ישראל:**

"בענייננו קבע בית המשפט כי רף הרשלנות של כל אחד מהמשיבים נמוך... אף אנו סבורים כי רמת הרשלנות של המשיבים אינה גבוהה אך למרות זאת אנו סבורים כי רמת הענישה בתוך המתחם חורגת משמעותית לקולא, שכן הטלת עונש בעבודות שרות בעבירה של גרם מוות ברשלנות אפשרית בנסיבות חריגות ביותר, מקום בו ישנן נסיבות אישיות יוצאות דופן בצרוף לרשלנות נמוכה. אין זה המצב בענייננו שכן חרף העובדה שרמת הרשלנות של המשיבים היתה נמוכה אין נסיבות המצדיקות לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת, אף אם בשליש הנמוך של המתחם."

בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין, ניתן לחרוג ממתחם הענישה לקולא משיקולי שיקום "וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן". במקרה שלפנינו, ההגנה כלל לא הצביעה על שיקול שבשיקום הנאשם לחריגה מהמתחם ואף שירות המבחן כלל לא בא בהמלצה טיפולית, בשל עמדותיו הנוקשות.

עוד אעיר, כי שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ולצדו פיצוי למשפחת המנוח. עניין הפיצוי למשפחת המנוח יפורט בפרק הבא ובאשר למשך ואופי ריצוי המאסר, החלטתי שלא לקבל את המלצתם וידועה הפסיקה כי אין בית המשפט כבול להמלצת שירות המבחן:

"כלל ידוע ומוכר הוא כי תסקיר שירות המבחן משמש ככלי עזר חשוב בידי בית המשפט, וכי הוא מסייע לבית המשפט לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכויי שיקומו. עם זאת, ידוע גם הכלל כי תסקיר שירות המבחן אינו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלו אותם בוחן שירות המבחן" (ראו: רעפ 1756/16, נתנאל ימיני נ' מדינת ישראל).

אף שירות המבחן בעצמו סבר כי יתכן וייגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל וביקש לדחיית ריצוי עונש המאסר בחודשיים בכדי לסייע לנאשם במימון מוקדם מול שלטונות שב"ס.

ממקובץ כל האמור, ולאחר ששקלתי את השיקולים לקולא ולחומרא כמפורט -אעמיד את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם.

פיצוי

בסוגיית הפיצוי לנפגעי העבירה, נכון טען ב"כ המאשימה כי אין מותב זה נוהג לפסוק פיצויים בתיקים מעין אלו. אולם, בנסיבות תיק זה בו, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן, וכפי שהתרשם בית המשפט, כאשר הנאשם אינו מביע אמפטיה כלפי המנוח ומשפחתו, מצאתי לחרוג ממנהגי. אכן, אין ענישה שתשיב את המנוח וכל סכום שייקבע אינו מספיק. אך לפיצוי כאן ערך מוסרי וחינוכי.

סיכום

לאור כל האמור, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר לתקופה של 7 חודשים.

2. מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה של גרימת מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

3. פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים.

הפסילה תחל מהיום. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט.

מובהר לנאשם כי גם אם לא יפקיד את הרישיון, הרי שהוא פסול מלנהוג ואולם הפסילה תמנה מיום ההפקדה.

4. פסילה מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

5. תשלום פיצויים לעזבון המנוח בסך של 25,000 ₪. הסכום ישולם ב- 5 תשלומים שווים ו רצופים החל מיום 1.4.17 ובכל 1 לחודש. היה והסכום או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד היתרה לפרעון מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שוברי תשלום.

6. בנסיבות העניין לא אדון את הנאשם לתשלום קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ז, 16/02/2017 במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה**

החלטה

היה וימולאו התנאים המצטברים הבאים יעוכב ריצוי עונש המאסר עד ליום 19.4.17 שעה 10:00.

על הנאשם להתייצב במועד זה בבית המאסר "הדרים", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים:

עמוד 7

להלן התנאים המצטברים לעיכוב ריצוי רכיב המאסר:

1. הפקדה במזומן על סך 7,000 ש"ח.
2. חתימת ערב צד ג' על סך 25,000 ש"ח.
3. חתימת ערבות עצמית על סך 25,000 ש"ח.
4. צו עיכוב יציאת הנאשם מן הארץ. על הנאשם להפקיד את דרכונו במזכירות בית המשפט. היה והנאשם מחזיק ביותר מדרכון אחד, עליו להפקיד אותם כאמור במזכירות. מובהר לנאשם כי בסיום ריצוי העונש עליו לפנות בבקשה לביטול הצו.

לא מצאתי מקום להורות על עיכוב בצוע רכיב עונש הפסילה שכן מדובר באישום חמור והיום נגזר דינו של הנאשם.

אף לא מצאתי להורות על חלוקת תשלומים נרחבת יותר ממה שקבעתי באשר לפיצוי הכספי, מדובר כפי שנקבע בגזר הדין בענין מוסרי וחינוכי.

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ז, 16/02/2017 במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה**

החלטה

לאור דברי הסנגור, הצדדים יפנו למזכירות בית המשפט .

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ז, 16/02/2017 במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה**

הוקלדעלידיסיגלקדוש